

A FÖLEMELT ZÁSZLÓ.

Harangzúgás a hangunk:
 Csengő ezüst és pendülő szél,
 Az egyik fától el a másikig
 Csak halk sóhajlás.
 De egymásnak míg súgva tovaadjuk,
 Százak, meg ezrek veszik át a hangját,
 Amint orkánnak nőtetí a szél!
 A föld alvadt, fekete vére
 Megindul léptünk ütemére
 Új zsendülés, új fakadás felé.
 S harsogva, zúgva, zengő dalba csap,
 Ó, nincsen élet diadalmasabb!
 A szívünk nőtt meg:
 Az döngeti a mellünk:
 A porból,
 A sárból
 Egy zászlót fölemeltünk!
 Egy zászlót fölemeltünk,
 És véle föl egy eszmét,
 Mely szent, miként az oltár
 S imába halkuló Isten-szerelmünk.
 Széttéphetik. Minden darabka rongya
 Egy új lobogó,
 Mít jelként tűzünk minden ősi házra,
 És meglengetjük szűzfehéren,
 Könnyezve és hallelujázva.
 Hiába tépik,
 Tapossák, rugják,
 Meg fogja lelni mindegyik a rudját,
 Amíg a szívünk döngeti a mellünk.
 És esküszünk:
 Hullhatunk jobbra, balra —
 Elvisszük fényre, diadalra
 A zászlót, amit fölemeltünk!

Ifj. Szász Károly.